

Hij gehoorzaamde.

— Kruip nu op de knieën verder.

Een paar oogenblikken later bevond Speldemans zich in de keuken der kroeg.

Hij drukte Robert, Bertrand en Jan den koetsier de hand.

Hij weende van vreugde.

— Nu spoedig gekleed, zei Robert, een rijtuig in en den trein op. Wij hebben geen second te verliezen.

Een half uurtje later, juist op 't oogenblik dat de gevangenbewaker ontdekte dat de vloer van cel zestien doorgezakt was en de gevangene verdwenen, stoomden de vier mannen naar Calmpthout.

Ongedeerd, zonder het minste ongeval, kwamen zij op den Witten Heuvel.

Toen zij allen in de eetkamer van het kasteel aan tafel zaten en, na het eetmaal, een flesch champagnewijn ontstopt werd, om op de gelukkige onderneming te drinken, sprak Robert:

— Wij drukken de hoop uit, Speldemans, dat gij nu voor goed zult genezen zijn en er niet meer aan denkt «Onder de Vagebonden» voort uit te geven.

— Ik geef u mijn woord van eer, antwoordde de romanschrijver, dat ik nimmer meer een voet bij een uitgever of in een drukkerij zal zetten. Ik zal mijn laatste avonturen in mijn boek opnemen, het handschrift opbergen en, als het eens aan 't licht komt, dan zal het zijn als nagelaten werk.

— Op Speldemans' genezing, zei Robert.

En de bekers werden geledigd.

TIENDE HOOFDSTUK.

DE GEKKE JUWELIER.

Soms ging Robert of Bertrand vermomd naar de stad om het een of ander te koopen, daar zij zoo weinig moge-

lijk op het kasteel van den Witten Heuvel lieten bestellen, om de aandacht niet op hun verblijf te trekken.

Geheel het land door werden er onderzoeken en opzoekingen in het werk gesteld, om de bandieten te ontdekken. De laatste slag der lustige vagebonden, het verlossen van Speldemans uit zijn cel, langs een onderaardsche gang, welke zij onder de straat tot in de gevangenis hadden gegraven, had de maat doen overloopen.

En, des te meer, dat zij, volgens hunne loffelijke gewoonte, met het gerecht nog den draak hadden gestoken, want in de cel van Speldemans had men het volgende rijmpje gevonden:

VOOR DE POLITIE.

Noch grendels, noch deuren.
Niets houdt ons terug.
Wij zijn als kabouters
Zoo slim en zoo vlug!
Noch sloten, noch muren,
Niets dat ons weerstaat;
Wij komen langs boven
Of onder de straat;
Maar dringen er binnen
In krocht of in cel,
En laten ontvluchten
Ons makkers... Dat spel
Dat zich zal herhalen
Wanneer het gerecht
Er eenen van d'onzen
In boeien weer legt.
Zeg, laat ons maar loopen
En zet ons niet vast.
Het kan tot niets dienen,
En 't geeft u veel last!

Ro-ber-trand.

Het hooger gerecht was eindelijk wakker geschoten, en strenge onderrichtingen waren het heele land door gegeven, om de bandieten kost wat kost onschadelijk te maken.

Ook in het buitenland werden zorgzame opzoekingen

gedaan en meer dan een gerechtelijke commissie werd naar Londen, Parijs en andere streken gezonden.

Robert en Bertrand lazen dit alles in de dagbladen en begrepen dat zij ten zeerste op hunne hoede moesten zijn.

En dat waren ze dan ook.

Op den Witten Heuvel hadden ze niets te vreezen, want baron de Craai en zijne familie waren in de bevolkingsboeken van Calmpthout regelmatig ingeschreven, en voorts dacht er wellicht niemand meer aan, dat het kasteel bewoond was.

Eens dat Robert, gekleed als een jongeling van goeden huize, naar de laatste mode, met bleek gelaat en klein kneveltje, dat hij gedurig opstreek, eenige boodschappen in de stad deed, bleef hij voor de uitstalling van den juwelier Botermans en Co staan.

— Toekomende week is het de verjaardag van Nora, dacht hij. Wat zal ik haar ten geschenke geven? Ik wil iets prachtigs koopen... Bijvoorbeeld dit diamanten halssnoer... Ik ga eens vragen wat het kost.

Hij trad in den winkel, liet zich het halssnoer toonen en vernam dat het honderd zestien duizend frank waard was.

— Het is veel, sprak hij... Het is voor moeder, en ik moet er eerst papa over spreken... Binnen een paar dagen zal ik u komen zeggen of wij het koopen of niet. Houd het zoo lang te mijner beschikking.

De juwelier verbond zich het juweel binnen de drie dagen niet te verkoopen.

Buiten gekomen, dacht Robert:

— Honderd zestien duizend frank!... Nog in geen honderd zestien duizend jaar!... Die kerel heeft meer diamanten in huis dan wij briefjes van honderd frank!... Ik geloof dat ik het halssnoer goedkooper zal geleverd krijgen... Hoe ga ik dat aan boord leggen?... Thuis wil ik er niet van spreken, want Bertrand zou het een gevaarlijk spel heeten, mij van mijn voornemen doen afzien of het halssnoer betalen... Dat wil ik niet, maar dat mag niet beletten dat Nora het ten geschenke krijgje... We zullen er eens over nadenken...

Hij ging een van de groote koffiehuisen van de Meir binnen, bestelde een koffie en, een stok met dagbladen op-

nemende en doende alsof hij las, begon hij zijn hersenwerk in beweging te brengen.

Zijne oogen dwaalden doelloos over het papier, toen zij plotseling op een aankondiging bleven rusten.

— Dat is het!

Die enkele regels hadden hem plotseling zijn plan ingegeven, dat op eenige sekonden gemaakt was, gereed om uitgevoerd te worden.

De aankondiging zegde dat Dokter Mac Ponsly, Amerikaansch geneesheer, een bijzonder huis voor krankzinnigen openhield, waar deze lieden, als de krankheid niet te ver gevorderd was, na 'n paar weken op z'n Amerikaansch behandeld te zijn geweest, geheel genezen buiten kwamen.

Robert verliet het koffiehuis, wenkte een koetsier en liet zich naar de woning van den Amerikaanschen dokter voeren.

Daar werd hij ontvangen door een knecht in livrei, die hem in een klein kabinet leidde waar een oude heer met grijze bakkebaarden en een zeer innemend uiterlijk, achter een lessenaar gezeten was.

— Heer dokter, zei Robert, ik...

— Pardon, een oogenblik, sprak de oude heer en schreef nog eenige regelen. Zet u.

Na een paar minuten lichtte hij het hoofd op en vroeg:

— Wat verlangt u?

— Heer dokter...

— Verschooning, ik ben de secretaris van den dokter.

— Ik verlang den heer dokter te spreken.

— Over?

— Een zieke, natuurlijk.

— Wat soort van zieke?

— Een krankzinnige.

— Goed... neem plaats...

— Ik ben het niet, die...

— Dat zie ik wel. Ik ben ook dokter... Ga zitten... U heet?...

— Leo Botermans.

— Adres?

— Meir, 427, hier te Antwerpen.

— Het is vijftig frank.

— Hoe, vijftig frank?

— Bij voorbaat te betalen. Dat is de gewoonte. Anders kan de heer Mac Ponsly u niet ontvangen.

— Ha! Hij heeft gelijk... Zeker is zeker, en 't is beter vijftig frank in de hand, dan vijf honderd, die ge nog moet vangen.

Robert betaalde.

De sekretaris drukte op een knopje en een tweede knecht, in veel schooner livrei uitgedost, verscheen, boog diep en hield de deur open, langswaar hij binnengetreden was.

— Gelieve binnen te gaan, zeide de sekretaris.

Robert trad in een wijde zaal, waarvan de muren met schilderijen behangen waren, waarin eene tafel stond, waarop een groot aantal boeken en tijdschriften lagen, en sofa's en zetels tot rusten uitnoodigden.

Eene oude dame bevond zich in het vertrek en keek den binnentredende doordringend aan.

Robert groette en begon de schilderijen in oogenschouw te nemen.

De knecht bleef aan de deur staan, onbeweeglijk, als een beeld.

De dame stond van hare zitplaats op en naderde Robert.

Zij boog voor hem, zeer bevallig als een markiezin uit vroeger eeuwen.

En, in sierlijk Fransch, sprak zij:

— Heb ik de eer te spreken tot den prins van Ellebaut van Stokviksten?

— Verschooning, mevrouw, ik noem mij Leo Botermans.

— Niet van adel?

— Absoluut niet.

— Ook niet langs moeders zijde?

— Geenszins.

— Officier?

— Juwelier, mevrouw.

— Een werkman dus?

— Zooals ge zegt.

— Rijk?

— Och neen, mevrouw.

De dame wierp een versmadenden blik op Robert en kreet, met eene van woede sissende stem:

— Waarom spreekt ge mij dan aan, slaaf, die ge zijt?

— Verschooning, mevrouw, niet ik, maar...

— Ik zal u doen gevangen nemen!

De knecht naderde:

— Wees kalm, Majesteit, sprak hij tot de dame. Die laat is uwe woede niet waard. Ik vermeet mij Uwe Majesteit den arm aan te bieden, om Uwe Majesteit naar den troon te leiden.

De dame greep den arm van den bediende, wierp nogmaals een woedenden blik op Robert, en liet zich dan naar eene sofa brengen, waar ze statig plaats nam en in droomerijen scheen te verzinken.

De knecht kwam terug bij Robert en sprak zachtjes:

— Ze is zoo gek als een musch... Zij is gouvernante geweest bij eene hertogin, die haar een klein fortuintje vermaakt heeft, waar zij ruim van leven kan... Dat onverhoopt geluk is haar naar den kop geslagen, en zij waant zich keizerin van Frankrijk.

— Ze is gelukkig, want het is toch maar hetgeen wij wanen, dat ons tevreden stelt en gelukkig maakt.

— Mogelijk, mijnheer, maar het is droevig voor hare dochter, bij wie de oude inwoont. De heer dokter heeft ze nu onder handen en hoopt haren geest op te klaren.

De schel weerklonk en de knecht ijldde naar het kabinet, om een paar sekonden later terug te keeren in de zaal, in gezelschap van een langen, mageren kerel, geheel in het zwart gekleed, met uitgemergeld gladgeschoren gelaat en het gitzwarte hoofdhaar in lange krullen op den schouder.

— Pom, pom!... zong de man. Ta, ra, rara, ta!... en hij sloeg de maat met den wijsvinger der rechterhand.

De oude dame stond op en ging den man tegemoet.

— Meester!

— Majesteit!

— Het is mij een genoeg, meester, u...

De langharige lei den vinger op den mond.

— Ssst! sprak hij. Ssst! Daar is de inspiratie!...

Ssst!... Pom, pom!... Ta, ra, tata, pom...

— Uwe keizerin gebiedt u...

— Ssst!... De kunst buigt voor geene keizerin!... Ik veeg mijne twee botten aan Uwe Majesteit... De kunst is vrij!...

— Heer ridder! kreet de dame, doe dien kerel gevangen nemen en naar de Bastille overbrengen.

— Pom, pom, pom! zong de meester.

De bediende bood de oude dame den arm en sprak:

— Mag ik Uwe Majesteit den arm bieden? Zijn Majesteit de keizer wacht.

Hij leidde de dame naar de groote dubbele deur, aan den anderen kant der zaal.

De langharige snelde hen voorbij.

— De kunst gaat voor alles! kreet hij.

De knecht weerhield hem.

— Meester, sprak hij, Beethoven is daar binnen.

— Beethoven, de god der muziek?

— Ja.

— Dan moet ik buiten blijven, ik weet het!

Hij liet zich op eenen stoel vallen en zong zacht:

— Pom, pom!... Pom!... Ta, ta, ta!...

Een tiental minuten later klonk de groote schel opnieuw.

— Gelieve mij te volgen, sprak de bediende tot Robert.

Deze trad naar de dubbele deur, achter den bediende.

De lange magere sprong weer voor hem.

— Plaats voor Beethoven, zei Robert.

De gek week achteruit, keek met groote verbaasde blikken Robert aan, en viel geknield naast hem, terwijl hij het pand zijner jas zoende.

— Beethoven, de groote God! kreet hij.

Robert trad in een smal, maar lang vertrek, waarin hij niemand bemerkte.

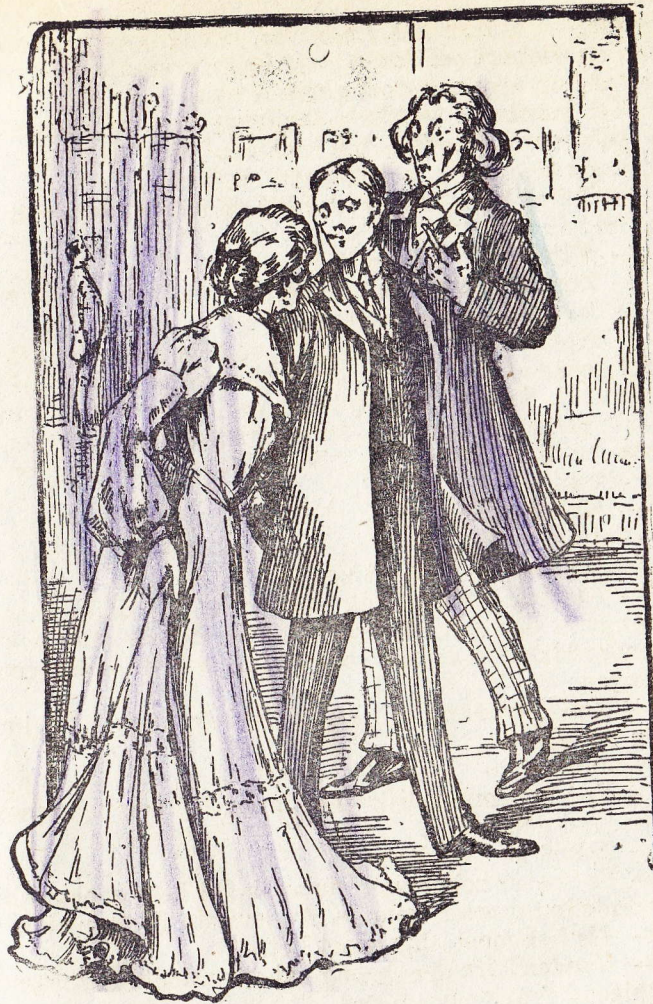
Tegen de deur viel het licht door een smal raam geheel op hem, maar verder in het zaaltje was het schemerdonker, en geheel ten einde heerschte een dikke duisternis.

— Zet u, klonk een neusstem.

Robert gehoorzaamde.

— Wie zijt ge?... Waaraan lijdt ge?

— Verschooning, zei Robert, ik kom niet voor mij

De dame ging den man tegemoet. (Blz. 307)

zelf.

— Ha, dat is wat anders.

Plots werd het vertrek helder verlicht.

Een zwarte gordijn werd voor een breed middenraam

weggeschoven. Aan het einde van het langwerpige vertrek bemerkte Robert een klein, vijftigjarig ventje, dat achter eene tafel in een leunstoel gezeten was.

Het mannetje lachte vriendelijk, knikte Robert met zijn bolvormig hoofdje toe, schikte zijn bril met overgrote glazen op het mopsneusje, en sprak:

— Treed bij... Zet u hier bij de tafel... En, wat verlangt ge van mij?

— Mijn vader is erg ziek.

— Zoo... Wat scheelt er hem?

— In de hersenen getroffen.

— Natuurlijk, anders zoudt ge niet hier zijn. Ik behandel geene andere zieken. Is hij kwaad of waant hij zich vervolgd? Is hij kalm of lijdt hij aan groothedswaanzin?

— Niets van dit alles. Hij is niet geheel gek, en heeft slechts een bijzonderen tic. Buiten dat is hij zoo helder van geest als wij.

— Monomanie.

— Juist.

— En waarin bestaat ze?

— Als hij iemand ontmoet, haalt hij dadelijk eene rekening uit den zak, en vraagt of hij de eer mag hebben de honderdduizend frank voor het geleverde halssnoer te ontvangen.

— Zoo, Botermans... Ja, nu ken ik hem... De juwelier op de Meir?

— Juist.

— Dat is gemakkelijk te genezen. Op een paar maanden is er dat geheel uit.

— Zoudt ge het denken?

— Ik ben er zeker van, maar ik zal hem zolang hier in behandeling moeten houden. Anders sta ik voor niets in.

— Als het moet, dan moet het.

— Honderd frank per dag zal dat minstens kosten en tien duizend frank na de genezing.

— Op het geld zullen we niet zien, als vader maar geneest...

— Wanneer wilt ge hem brengen?

— Zoo spoedig mogelijk.

— Morgen?

— Liefst overmorgen.

— Opperbest, ik zal alles doen in gereedheid brengen.

— Ik zal 's middags met hem hier komen. Ge zult de noodige bevelen geven, niet waar, opdat wij niet zouden moeten wachten. Wij mogen hem niet wantrouwig maken. Als hij denkt dat men hem wil bedriegen, wordt hij woedend en ge zoudt er hier veel last mede hebben.

— Ik ken dat, en ik zal mijne maatregelen nemen. Ge zult tevreden zijn.

— Hoe zal ik hem verlaten?

— Ge laat hem eventjes wachten in de groote zaal, treedt hier binnen en langs den gewonen weg door de achterzaal, verlaat gij het huis. Ik gelast mij met het overige.

— Opperbest.

Robert nam afscheid van den Amerikaanschen specialist.

— Dat is in regel, zeide hij, en liet zich naar de spoorhal voeren. Overmorgen is het prachtig halssnoer in mijn bezit.

Twee dagen later bood de koper van het halssnoer zich opnieuw aan bij Botermans en Co.

— Ik heb mijn heer vader overgehaald het sierlijke juweel te koopen, sprak hij. Mag ik u verzoeken het in te pakken en iemand te gelasten mij tot thuis te vergezellen, met de voldane rekening.

— Zeker, zeide de juwelier. Ik zal zelf met u medegaan.

— Ik wilde het u voorstellen. Mijn rijtuig wacht ons hier aan de deur. Het is beter dat gij zelf medegaat. Mocht vader dan nog iets wenschen gewijzigd te zien, dan kan hij het u zelf uitleggen.

Die woorden stelden den juwelier geheel en al gerust.

Mocht hij den minsten twijfel gekoesterd hebben, thans was deze geheel verdwenen.

Het schrijven met het juweel werd den jongen man ter hand gesteld, de rekening gemaakt op naam van dokter Mac Ponsly, en dezes zoon en de heer Botermans stapten in het rijtuig, dat hen naar de woning van den Amerikaanschen specialist bracht.

Zij werden door den knecht ontvangen, die diep den

jongeling groette.

Robert, gevolgd door den juwelier, trad haastig in het kabinet van Ponsly's secretaris.

Hij groette dezen met de hand.

De man scheen verwittigd, want, zonder iets te vragen, stond hij op en boog even.

De twee mannen traden in de zaal, waar niemand zich bevond dan de knecht, die, op zijn beurt, voor Robert boog.

— Wilt ge hier een oogenblik wachten? sprak deze laatste stil tot den juwelier. Ik ga vader verwittigen. Misschien heeft hij een zieke in zijn kabinet... Zit een oogenblik.

De knecht bood den heer Botermans een zetel aan.

Deze nam plaats.

Robert trad in het kabinet, na den knecht met een teeken van het hoofd te hebben doen verstaan, dat hij den nieuwen cliënt niet uit het oog mocht verliezen.

— Hier ben ik, dokter, sprak hij tot Mac Ponsly. Vader wacht in de zaal. Ik beveel hem ten zeerste in uwe goede zorgen aan. Wij rekenen op uwe kunst, om hem ons geheel genezen terug te geven.

— Dat zal ik.

— Wij zullen er u eeuwig dankbaar voor wezen. Tot wederziens, dokter.

En hij verliet het kabinet langs de zijdeur, ging haastig door de gang, stapte in het rijtuig en riep den koetsier toe:

— Spoedig naar de statie, of ik heb mijn trein niet.

De koetsier gaf het paard de zweep en Robert was met het kostbaar halssnoer op weg naar Calmpthout.

Mac Ponsly duwde op den electrischen belknop, en de knecht der ontvangstzaal verzocht den juwelier bij den heer dokter binnen te treden.

De heer Botermans, die niemand bemerkte, bleef een wijle rondstaren.

Eindelijk klonk de stem van den dokter:

— Zet u, waarde heer Botermans.

En Mac Ponsly naderde den juwelier.

— Ha, heer dokter... Ge zit daar zoo verborgen... Ik had u niet bemerkt... Hoe gaat het u?

Hij drukte de hand, die de geneesheer hem toe-

stak.

— Hoe gaan de zaken? vroeg de man der wetenschap.

— Ik heb niet te klagen, heer dokter... Veel is er den dag van heden wel niet te verdienen, maar we verkoopen toch nog al.

— Des te beter... A propos, ik heb u een zaak voor te stellen... Blijft ge ten mijnent dineeren?

— Zeer vereerd, dokter, maar dat kan ik niet. Ik heb thuis niemand verwittigd... Een ander maal zal ik met plezier de uitnoodiging aanvaarden. Had mijnheer uw zoon dit nu gezegd!...

— Mijn zoon, dacht de geneesheer. De man begint er nevens te slaan. 't Doet me spijt, waarde heer Botermans. Gij hebt toch wel een paar uren over, om met mij te spreken, onder het ledigen van een goede flesch?

— Toch niet, hoe zeer het mij ook spijt. Binnen een half uur moet ik een heer uit Brussel ontvangen, die mij nog een heel sommetje te betalen heeft, en ge begrijpt dat ik er gaarne ben, als die man komt.

— Natuurlijk.

— Uw heer zoon heeft u het halssnoer getoond?

— Nu is hij er in geloopt, meende Ponsly en hield den man goed in 't oog.

— Zijt gij er tevreden over?

— Over wat?

— Over het halssnoer.

— Ha, ja, ik dacht er niet meer aan. Opperbest!... Een fraai stuk.

— Het schoonste mijner uitstalling.

De juwelier keek rond, of hij nergens op tafel of kast het schrijn zag.

— Wat zoekt gij?

— Het juweel, om u zijn schoonste hoedanigheden eens in het bijzonder aan te toonen. Mijnheer uw zoon heeft het wellicht medege dragen, om het in veiligheid te brengen?

— Zooals ge zegt.

— Dan koopt gij het bepaald?

— Zeker.

— Mijnheer uw zoon zegde me dat ik dadelijk zou kunnen ontvangen.

De juwelier haalde een brieven tasch te voorschijn en nam de rekening er uit.

— Goed, zei Ponsly. Nu is het spel aan den gang, dacht hij, duwde op een knopje, en twee sterkgebouwde knechten, insgelijks in livrei, kwamen langs een zijdeur binnen.

De dokter gaf hun een bevel in het Engelsch.

— Gelief die heeren te volgen, zei hij tot den verbaasden Botermans. Aan de kas zal men u betalen. Tot ziens.

Hij stak den juwelier de hand toe.

Deze drukte ze en volgde de knechten.

Zij gingen langs een smalle en tamelijk lange gang en kwamen in eene kamer, waar het zeer warm was, en die slechts voorzien scheen van het hoogst noodige: stoelen, een paar tafels en eene groote kast.

— Ontkleed u, zei een der mannen.

— Wat zegt ge? vroeg Botermans.

— Ik verzoek u uwe kleederen af te leggen.

— Wat beteekent dat?

— Ge moet in het water.

— Ik?

— Bevel van den dokter.

— Is de dokter gek?

— Als ik u een goeden raad mag geven, mijnheer, doe dan wat wij u zeggen, of we zullen ons verplicht zien het met geweld van u te bekomen.

— Wat wilt ge dan?

— Dat ge u ontkleedt.

— Ik weet niet wat ge met mij wilt doen.

— U een stortbad toedienen.

— Een stortbad?

— Ja, nummer vier, de beste en afdoendste Amerikaanse methode.

— Dat is een misverstand. Ik kom hier om eene rekening te ontvangen.

— Mogelijk.

— En 't is toch de gewoonte niet, de schuldeischers een stortbad toe te dienen. Ik verzoek u mij terug bij den heer dokter te leiden.

— Onmogelijk.

— Ik wil hem spreken.

— Zoo aanstonds komt hij hier.

— Oogenblikkelijk wil ik hem spreken.

De juwelier trad naar de deur.

Een der knechten versperde hem den weg.

— Voor de laatste maal, mijnheer, wilt gij u ontkleeden, zooniet zullen wij u de kleederen van het lijf rukken.

— Ik zal het u beletten.

— Ge zult ons noodzaken u te binden en uwe kleederen los te snijden.

— Maar, ge begaat een misslag. Ik zal u bij de politie doen komen, u aanklagen.

— Bevel van den dokter!

Ze grepen samen den juwelier vast en trokken zijne jas uit.

— Hulp! kreet Botermans.

— Roep maar, zei de knecht, dat zal u misschien verlichten.

In 't begin verweerde de man zich dapper, doch als hij bemerkte dat het niet baatte, werd hij kalmer en liet de bedienden begaan.

— Als de dokter komt, zal alles wel opgeklaard worden, dacht hij, en zullen die lummels loon naar werken krijgen.

Hij stapte gelaten in de zinken kast, die een der knechten voor hem opende en daarna weer sloot.

Plots voelde hij water druipen in smalle stralen op zijn hoofd, tegen zijn lichaam, van onder naar boven en van boven naar onder, links en rechts, en langzamerhand werd dit water kouder en kouder, tot het ijswater was, dat op zijn huid terecht kwam.

Dat duurde een tiental minuten.

Dan werd het water stilaan warmer, tot het eene zachte temperatuur kreeg.

Een rond luik, op de hoogte van zijn hoofd, in de deur aangebracht, werd geopend en hij hoorde de stem van Mac Ponsly:

— Hoe gaat het, Botermans?

De dokter wist er dus van.

De haren rezen te berge op het juweliershoofd.

Wilde men hem zijn halssnoer zonder te betalen ontnemen?

Hem voor gek doen doorgaan, om het kostbaar stuk zonder geld te bekomen?

De afgeteekende rekening zat in zijn jas, die daar binnen in het bereik van den Amerikaan lag.

— Dokter, kreet hij, wat beteekent dat al?...

— Voelt gij u beter?

— Wat beter? Ik was immers wel te pas.

— Gij spraakt van eene rekening...

— Ik kwam ze ontvangen.

— Voor een halssnoer?

— Ja.

— Zijt gij er zeker van?

— Mijnheer uw zoon heeft het voor u gekocht.

De dokter schudde het hoofd.

Het luikje vloog dicht.

De juwelier voelde opnieuw het water tegen zijn lichaam spuiten.

— Ik ben verloren, dacht hij. Het zijn dieven en moordenaars... Als ze mij hier in dezen bak verdrinken, zal er nooit een haan of hen over kraaien! Ik ben verloren!...

Het water werd kouder.

Botermans verloor het bewustzijn.

Toen hij weder ontwaakte uit de verdooving, lag hij te bed.

Het was avond en donker in het vertrek.

Het duurde eenigen tijd, vooraleer de juwelier zich kon herinneren wat er gebeurd was.

Langzamerhand, met stukken en brokken, rezen de voorvallen echter terug voor zijnen geest op.

Hij sprong uit het bed.

Het was eene hem onbekende kleine kamer, waarin hij zich bevond.

Hij liep naar het raam, schoof de dikke gordijnen terzijde en zag een uitgestrekte tuin, met hooge boomen.

Botermans vond de deur en wilde ze openen.

Ze was op slot.

— Gevangen! kreet hij. Waar? Bij den dokter?

Hij ging terug bij het venster en wilde het openen.

Dat ging niet.

En hij zag nu ook dat het langs buiten voorzien was van dikke ijzeren staven.

Daar bemerkte hij, nu zijne oogen zich aan de duisternis begonnen te gewennen, een lampje met lichtschermpje op het nachttafeltje. Het bleek een elektrisch toestel te zijn.

Hij draaide het sleuteltje om en het licht brandde.

Geene meubels in de kamer, buiten het bed en het nachttafeltje.

De muren waren gematelasseed.

Aan den deurstijl bemerkte hij het knopje van een elektrische bel.

Hij schelde.

— Dan ben ik uit de onzekerheid, zeide hij. Liever vermoord dan zoo behandeld te worden.

Een paar minuten later werd de grendel voor de deur weggeschoven en een knecht verscheen.

— Ge hebt gescheld?

— Ja.

— Wat verlangt ge?

— Mijne kleederen.

— Die mag ik u niet geven.

— Dokter Ponsly te spreken.

— Morgen vroeg.

— Ik wil hier uit.

— Niet mogelijk.

— Al moest ik in mijn hemd wegloopen.

— Dat gaat evenmin.

Botermans sprong naar de deur.

De bediende greep hem vast.

Eene worsteling ontstond.

De knecht riep om hulp.

Een tweede bediende snelde toe.

Het viel hen niet moeilijk den juwelier te bedwingen, alhoewel deze als een wanhopige vecht.

Het dwangkamisootje werd te voorschijn gehaald en weldra kon Botermans geene beweging meer maken.

Hij werd op het bed gelegd en dit laatste werd warm toegedekt.

Op het oogenblik, dat de knechten de kamer wilden

verlaten, weerklonken in de gang de voetstappen van onderscheidene personen.

De Amerikaansche geneesheer, vergezeld door de vrouw en de dochter van Botermans, verscheen in de kamer.

— Gered! kreet de juwelier.

— Inderdaad, zei de dokter, maar ik begrijp er niets meer van... Ik zal u alles in 't wijd en breed uitleggen.

Er werd den «krankzinnige» gelegenheid gegeven zich te kleeden.

Als allen in het salon van den heer Mac Ponsly waren gezeten, bracht de dokter hen op de hoogte van al wat er gebeurd was.

— Ik geloof dat gij het slachtoffer zijt geworden van een behendigen dief, eindigde de geneesheer, die mij zowel heeft beetgenomen als u.

— Ik deel uwe meening, sprak Botermans, maar die geschiedenis zal mij ruim honderdduizend frank kosten.

— Plus duizend frank, wegens dokterskosten, zeide Mac Ponsly.

— Hoedat?

— Onderzoek, stortbaden, medicijnen, gebruik van de speciale logeerkamer...

— Tegen mijn wil.

— Daar heb ik niets in te zien. Men heeft u hier gebracht om genezen te worden.

— Tegen mijn dank.

— Dat wist ik niet... Ge kunt toch wel denken, mijn waarde heer, dat ik mijn bijzonder ziekenhuis niet gratis ter beschikking stellen kan van juwelieren, die zich door slimme dieven laten op flesschen trekken. Ik zal zoo vrij wezen u mijn rekening te zenden.

— Ik zal ze niet betalen.

— Dat zullen we zien!

— Gij zijt gek, mijnheer!

— Ik heb geruimen tijd in den waan verkeerd, dat gij het waart.

— De rechtbank zal beslissen.

— Zooals u verkiest.

De juwelier verliet woedend de woning van den Amerikaanschen specialist.

Mac Ponsly leidde de drie personen met gemaakte beleefdheid tot in de gang.

Dat de behendige aftruggelaar, die den heer Botermans tot in het dwangkapootje had gebracht, niet ontdekt werd, hoeft geen betoog.

De heer Mac Ponsly liet de eerste maanden niets van zich hooren.

Na Nieuwjaar zond hij aan Botermans eene rekening. De juwelier zwoer dat hij niet zou betalen.

Hij raadpleegde een advocaat.

Dat kostte hem nog een vijfhonderd frank, en hij eindigde met aan den Amerikaanschen specialist duizend frank af te tellen.

AUCTOR

De laatste lotgevallen van Robert en Bertrand

Pentteekeningen van EMIEL WALRAVENS

Omslag van STAN VAN OFFEL

L. OPDEBEEK — Uitgever — ANTWERPEN